

Молитва за сина

Синочку мій, первістку мій.

Ось і твоя черга прийшла йти воювати, захищати, нас – старих батьків, свою дружину, свою Україну. Сьогодні ти виїхав в зону бойових дій в Донецьку область на машині, придбаній на гроші, зібрані по листу, який ти склав у ФБ з проханням про допомогу твоєї мінометній батареї Окремого штурмового полку. Люди відгукнулись, на диво, активно. Велику допомогу в збиранні коштів і веденні всієї бухгалтерії провела твоя Наташа. За тиждень збрала біля 7 тис доларів. Ти поїхав у Луцьк і там придбав бусик пежо білого кольору. Пригнав його в Київ і за один день на СТО перефарбував у військовий колір.

І от 22 липня рано вранці ви з напарником виїхали бусиком на місце призначення під м. Донецьк в саме пекло. Тобі важко, сину. Війна – це тяжка робота: напруга, стрес, безсонні ночі, побоювання ворожих нальотів, відсутність простих умов життя. І нам теж не легко – тривога за тебе не дає спокійно жити, приймати їжу, спати. Не знаю, чого б я не згодилась віддати чи зробити, щоб допомогти тобі.

Я піду з тобою в той проклятий, нещасний, зболений Донбас. Я закутаюсь в ніч і незримо буду йти поперед тебе. Я буду тебе захищати. Від куль і осколків, від болю й розпачу, від вогню і полону. Від тих озвірилих руських, яких ми недавно ще так поважали і вважали людьми. Я буду відволікати їхню увагу своїм старечим виглядом. Я буду молити Бога: «пронеси мимо», коли будуть летіти снаряди з їхніх «градів», буду руками ловити кулі і осколки – мені не буде боляче, мені вже 80 років. Я накрию тебе платком, коли ті пси будуть ризикати по полях і шукати поранених, зболілих, без свідомості й пам'яті, щоб убити або забрати в полон. У цих недолюдків немає серця, немає співчуття. Я незримо, безшелесно закрию тебе своїм тілом від їхніх ненажерливих очей, вони пройдуть мимо, а ти встанеш і підеш по своїй землі (вона захистить тебе, вона ж рідна, не зрадить). Йтимеш перелісками, покинутими селами, випаленими полями, водичку будеш пити з річечки чи джерельця, спатимеш на землі, поки вона тепла. І прийдеш додому, до старих батьків, до своєї коханої дружини, до своїх дітей. Прийдеш – бо ми чекаємо.

Вірую і молю Бога: обережи мого сина від усіх небезпек і допоможи йому повернутись додому таким, яким він пішов захищати Україну і нас. Я – українка. Я – мати. Амінь.

Хрест в експозиції Національного музею історії України.

Виставка

«Церква Богородиці Десятинна. Архітектурно-мистецький образ».

Київ, серпень 2021 р.

Фото Олени Шапіро